סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

מונולוגים

מחזורים 13-14

עריכה: לין לאור

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

מבצעת: ניקי קוצנקו שנה א'
מאת: קוונטין טרנטינו
שם המחזה: "ספרות זולה"
שם הדמות:

שלום לך איש קטן. בחיי, שמעתי עליך המון. אתה מבין, הייתי חבר טוב של אבא שלך. היינו ביחד יותר מחמש שנים בחור הגיהנום הזה בהנוי. נקווה שלא תיאלץ לעבור דבר כזה בעצמך אבל כששני גברים נמצאים במצב כמו זה שאני ואבא שלך היינו בו, למשך כל כך הרבה זמן, אתה לוקח על עצמך אחריות מסויימת בשביל השני. אם זה הייתי אני שלא היה יוצא משם, רב סרן קולידג' היה מדבר עכשיו עם הבן שלי ג'ים. אבל איך שזה יצא, אני מדבר איתך, בוטצ'. יש לי משהו בשבילך.
(הקפטן הוציא שעון זהב מהכיס שלו)

השעון הזה פה נרכש לראשונה על ידי סבא רבה שלך. הוא נרכש בזמן מלחמת העולם הראשונה בכול-בו קטן בנוקסוויל, טנסי. הוא נרכש על ידי החייל הצעיר ארני קולידג' ביום בו הוא הפליג לפריז. זה היה שעון המלחמה של סבה רבה שלך, שיוצר על ידי החברה הראשונה שאי פעם ייצרה שעוני יד. אתה מבין, עד לאותו זמן, אנשים פשוט הסתובבו עם שעוני כיס. סבא רבה שלך לבש את השעון הזה כל יום של המלחמה. אז, כשהוא סיים את החובה שלו, הוא חזר הביתה לסבתא רבה שלך, הוריד את השעון מהיד שלו ושם אותו בצנצנת קפה ישנה. ובצנצנת ההיא השעון נשאר עד שסבא שלך, דיין קולידג' נקרא לשרת את המדינה שלו מעבר לים כדי להילחם בגרמנים פעם נוספת. הפעם הם קראו לזה מלחמת העולם השנייה. סבא רבה שלך נתן אותו לסבא שלך למזל. למרבה הצער, המזל של דיין לא היה טוב כמו של אביו. סבא שלך היה נחת והוא נהרג יחד עם שאר הנחתים בקרב וייק איילנד. סבא שלך עמד למות והוא ידע את זה. לאף אחד מהחברה שם לא היו שום אשליות בנוגע ללעזוב את האי חיים. אז שלושה ימים לפני שהיפנים לקחו את האי, הסבא בן ה- 22 שלך ביקש מתותחן בספינת תובלה של חיל האוויר בשם ווינאקי, איש שהוא בחיים שלו לא פגש לפני זה, שימסור לבן התינוק שלו, אותו מעולם לא ראה בעיניו, את שעון הזהב שלו. שלושה ימים אחר כך, סבא שלך היה מת. אבל ווינאקי עמד במילה שלו. אחרי שהמלחמה הסתיימה, הוא ביקר את סבתא שלך, ומסר לאביך התינוק, את שעון הזהב של אבא שלו. השעון הזה.

השעון הזה היה על היד של אבא שלך שהמטוס שלו הופל מעל הנוי. הוא נפל בשבי והוכנס למחנה שבויים וייטנמי. עכשיו הוא ידע שאם הצהובים יראו את השעון הזה הוא יוחרם. מבחינתו של אבא שלך, השעון הזה היה זכותך מלידה. ואין מצב שהמלוכסנים האלה ישימו את הידיים הצהובות והמלוכלכות שלהם על זכותו מלידה של הבן שלו. אז הוא החביא אותו במקום האחד שבו הוא ידע שהוא יכול להחביא משהו. מתחת שלו. חמש שנים ארוכות הוא לבש את השעון הזה בתחת שלו. אז, כשהוא מת מדיזנטריה, הוא נתן לי את השעון. אני החבאתי את גוש המתכת הקשה הזה בתחת שלי במשך שנתיים. אז, אחרי שבע שנים, נשלחתי הביתה למשפחה שלי. ועכשיו, איש קטן, אני נותן את השעון לך.

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

מבצעת: פזית קראים שנה א'
מאת: עדנה מזי"א
שם המחזה: היה או לא היה
שם הדמות: רובינא

תצטרכי לגשת לקפה ולהתנצל. תגידי שתקפה אותי מיגרנה. את פן תיקחי הצידה ותגידי לו שאני אדבר איתו יותר מאוחר. מה קרה? שום דבר שלא קרה כבר קודם. לפעמים פשוט מבינים את מה שקודם רק יודעים. לכי, נוסיה...לכי, בבקשה. נוסיה, תהיי עדינה איתו. אני אסתדר. אני צריכה ללמוד, לא? זה גם בשבילך, תינוקת... עדיף עכשיו מאשר אחר כך, שכבר תהיי מאוהבת ועיוורת, ותביטי בו בעיניים גדולות ותסלחי לו שוב ושוב, אולי אפילו על עצמך תוותרי כדי להציל אותו, אבל שום דבר לא יציל אותו מעצמו, קטנה שלי, שום אהבה לא תמלא אותו, לא שלך ולא שלי... אבל שתדעי לך שאני... ש... 'אמא' לא פוחדת... אז גם את שלא תפחדי, את שומעת? ממה יש לפחד. יש לנו את נוסיה, ואולי יום אחד גם תהיה לנו זו את זו... את מתוקה כל כך, בקלות אפשר להתאהב בך... ואני עצמי שיחקתי כל כך הרבה אימהות, אני מכירה את כל הרגשות...לא. אני ממש לא פוחדת.. אולי רק מהגעגועים אליו... את רואה? אותך פטרתי מהם מראש... אבל אל תדאגי. הם יחלפו. אנשים לא באמת מתים מאהבה. הם יחלפו ויישאר הזיכרון: את, יפה שלי. הוא קיים בך. כל הטוב שבו יתקיים בך... ואנחנו נהיה משפחה מהסוג שלנו... את, אני, נוסיה ו... ואהוב לבי הנצחי, נחמתי וסיבת חיי... התיאטרון.

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

מבצעת: הילה ציגל שנה א'
מאת: יעל רונן
שם המחזה: המדריך לחיים טובים
שם הדמות: תמי

דעתי שבסוף תגיע .כבר לא ביקרת אותי חודשיים. מה אתה אומר אחותך מתחתנת מחר.אתה תגיע? כול הזמן עם החיוך הזה ...תגיד כבר משהו
לא אמנת שאני אתחתן אה?ועוד בגיל 25 . גם אני לא האמנתי ."מי יקח אותך יא דבה " זוכר שהיית אומר לי את זה , ואז אני הייתי זורקת עלייך כוסות ואתה היית הולך להלשין לאמא .איזה מניאק.
מוזר שאני זוכרת אותך רק עם הבגדים האלה ,והגיטרה ביד...כל הזמן עם הגיטרה ביד ...כאילו שהיא חלק מהגוף שלך . למה לא למדת אותי לנגן? זה כול כך חסר לי...אתמול פתאום נזכרתי בשיר הזה שהיית שר לי כל הזמן אתה זוכר ? זה היה אחרי שנפרדתי מגיא ,אתה היית מנגן לי אותו ואני הייתי בוכה זוכר? "יש לי סיכוי להנצל אני יודע אני אוכל להתעורר להתפקח , אני אוכל עוד לדבר באהבה ,על עצמי ועל העיר ועל אישה ,כבר עכשיו אני פחות כועס וגל שקט של רגש מתפקע , אמא שרה לבן בלילה אמא כאן לידך כל הזמן"
דניאל אני הולכת להיות אמא..איזה פחד .למה אני עושה את זה..
הכול מתמוטט לי בין הידיים הבטיחו לי הזמן יעשה את שלו אבל זה רק הופך להיות יותר ויותר קשה.
אני כול הזמן מפחדת דניאל, אני מפחדת שכולם ימותו לי ,אני מפחדת להשאר לבד , כל טלפון שמצלצל מבהיל אותי , אני פשוט יושבת ומחכה שמשהו רע יקרה ,שעוד מישהו ימות לי ויעזוב אותי ככה בלי להפרד.
אני מתחתנת מחר ואני אפילו לא מסוגלת לשמוח , אני לא מרשה לעצמי שום דבר, כי אני יודעת שכול אושר ,אפילו הכי קטן ,הוא זמני. מיד אחריו חייב לבוא משהו רע . אני מפחדת דניאל , אני מפחדת ששום דבר לא יאיר לי יותר . שהחיים שלי יישארו אפורים לתמיד , שאני לא אדע מה זה אושר יותר .
אתה יודע זה עוזר לי לדבר איתך
חבל שאתה אף פעם לא עונה .
אתה תמשיך לבוא
נכון?

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

מבצע: טל עמר שנה א'
מאת: דיויד האליוול
שם המחזה: מלקולם הקטן ומלחמתו בסריסים
שם הדמות: ניפל

נשים נמשכות אלי, הן מוצאות בי משהוא. כנראה שאני מושך את כל סוגי הנקבות.
מזבניות קטנות ביישניות ועד לטיפוס האינטלקטואלי הנועז. יש לי מין מגנט פנימי שמדביק אותן אלי.
הן מריחות את הפרא הקדום שבי, אפילו נשים נשואות, עם ילדים אפילו.
הן נמשכות אלי. לפעמים אני מנסה להתאפק, כי אני יודע איזה הרס וחורבן אני מביא עליהן אבל שום דבר לא עוזר. אני נאלץ להיכנע לכוח השטני שתובע את חלקו בכל פה.
אישה אחת לא מסוגלת לספק אותי זמן רב ואני מוכרח למצוא לי עוד ועוד. פגשתי אחת באיזה מסיבה.
היא הייתה נשואה לאיזה נגן ג'אז שבא מלידס.
היה בה משהוא כושי כזה. אתם יודעים, אפשר להרגיש. היה לה מין עור שזוף ועיניים כהות פראיות ושפתיים כאלה עבות חושניות.
והיו לה גם שדיים כבדים מתנשאים, מותניים צרים וזוג ירכיים עגולות פוריות שהיא הייתה מניעה מצד לצד. היא לבשה מין כזאת שמלה קצרצרה מתוחה על כל הגוף, בלי שום דבר מתחת - את זה גיליתי אחר-כך. השמלה הייתה מתוחה עליה כמו עור של תוף והיא התנועעה בריתמוס משגע, כמו איזו פנתרית שחורה .

אההההההה, טוב, אז כשאני הגעתי לשם, היא עמדה ככה לבדה, בצד כזה.
ראיתי שהיא משתעממת בחברת כל הלבנים החיוורים האלה, עם כל המעצורים שלהם.
ואז היא פתאום ראתה אותי! זה קרה לנו תיכף ממבט ראשון, זרם חשמלי עבר בינינו, העיניים שלנו נפגשו ,היא בבת אחת השתנתה.
טוב, חשבתי לעצמי, ניתן לעניינים להתפתח באופן טבעי. אני אחכה שהיא תיגש אלי.
אני לא אקל עליה את המלאכה. לא יזיק אם היא תתאמץ קצת לצוד אותי. אז ניגשתי ולקחתי משהוא לשתות, וקשקשתי לי עם כל מיני אנשים, בצד השני של החדר.
לא הסתכלתי לכיוון שלה, אבל כל הזמן חשתי את נוכחותה.
הרגשתי שהיא מתקרבת, שהיא נמשכת אלי בכוח איתנים ובאמת כמו שאני מסתובב, אני רואה אותה על-ידי, מתנשמת ורועדת.
לא דיברנו מילה, לא היה צורך בכל המילים הנדושות.
לפני שידענו מה קורה, מצאנו את עצמנו דבוקים ואחוזים זה בזה. נגסנו אחד את השני ברעבתנות, הלשונות התפתלו בתוך לחות חושנית, התעוותו והסתבכו כמו שני נחשים נרגזים.
היא פתאום נעצה בי את השיניים ,ונשכה אותי נשיכה עמוקה מהממת.
שטף אותי גל של כאב חריף, אבל לא כאב מהסוג הרגיל ,זאת הייתה להבה שזינקה מתוך הקרביים והלמה בתוכי כמו אלפי פטישים.
לפני שהספקתי לחשוב, כבר היינו למעלה בחדר השינה.
והיא אמרה, "עשה לי הכל, תכאיב לי, קרע אותי ,קרע אותי, תן לי להרגיש".
ואני אומר אני אומר אני אומר "מה את רוצה שאני אעשה" והיא מתחילה לתלוש את הבגדים שלי.
היא קורעת מעלי את החולצה ואנחנו נופלים יחד, על המיטה, נקרעים נקרעים. ואני שומע את תופי הטם-טם של אבותיה, הולמים באוזני, בתוך דמי, בתוך חלצי.
נשאר רק הרגע הזה. קיימת רק הוויה פראית, ראשונית. שם בחדר ההוא. רק הכבשן הזה, רק הלהט הזה , רק...

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

מבצע: אריאל חדד שנה א'
מאת: שי כנות, רשף ורגב לוי
שם הסרט: חתונה קולמביאנית
שם הדמות: עומר

זה אף פעם לא קרה לי.
כן? מאיפה את יודעת ? את נהיית עכשיו מומחית?
את עשית את זה רק אתי .
לא, אני לא רוצה שתלטפי אותו.
כי זה לא חתול .
זה גם לא ארטיק. זה אמור לעבוד מעצמו, הוא צריך לרצות את זה יותר ממני.
כוס עמק! זאת אשמתך, את יודעת?
בשביל מה התקשרת לעבודה שלי?
אבל למה התקשרת לעבודה שלי?
אני עוד לא בטוח במעמד שלי שם.
זה כבר לא הג'וב של מג"ד עם חוזה לשלוש שנים שגם אם אני יורה קצת באוכלוסייה אזרחית לא עושים לי כלום.
זה מקום חדש, זה היי טק, ואת יוצרת לי שם איום.
וזה הכול קשור אצל גבר.
זה הכול באותו מקום במוח. עבודה ומין.
איך את מתקשרת אומרת בשמי, שאני מאחר? מי שמך?

מה נפצעתי? נפצעתי...
את יודעת איזה פציעות אני ראיתי? את יודעת איזה דברים?
את יודעת שלאלבז השתילו בטעות יד של מחבל?
עד היום אני לא יכול לסמוך עליו בגלל זה.
מהיום עוברים לקונדומים, וממחר את על גלולות.
הדבר האחרון שאנחנו צריכים בבית החדש שלנו, זה ילד לא מתוכנן, יעל.
אני הייתי לא מתוכנן. את יודעת איך זה פגע בי?
אני לא "בקריז!" זה את מעצבנת אותי.
את כל הזמן רוצה ילדים כאילו אני איזה מכונה לייצור זרע.
אבל את צריכה להבין שיש לי קצב משלי.
אמרנו שנתיים, ולא מהסקי, יעל.
לא סופרים מהסקי.
את יודעת מה, אולי זה גם הזמן להודות, אבל גם אז, זייפתי.
זייפתי אורגזמה. ידעתי שאת רוצה שאני אגמור וזייפתי.
אני עברתי סדרת שבי בצבא, מותק, אני יכול לזייף התקף אפילפסיה, אני יכול לעצור את הלב, אני יכול לזייף אורגזמה.
בשבילי גמור זה כבר לא מטרה בחיים.

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

מבצע: אריאל חדד שנה א'
מאת: שי כנות, רשף ורגב לוי
שם הסרט: חתונה קולמביאנית
שם הדמות: פיני

אז מה, אין כמו בבית, הא?
אתה יודע, אני תמיד אמרתי לאתי: "עזבי, קטע חולף".
אין. הילדים תמיד רוצים לגור בבית. לא ככה, אתי?
אם סבא אברהם היה בחיים, תאמין לי, הייתי עובר לגור בבית.
אורי... תראה אני לא רוצה להתערב, אבל כבר כמה שנים...
יש לי משהו להגיד לך. אני יכול?
תראה, מכל החברות שהיו לך, לא הייתה ולא תהיה כמו שרה ברוכין.
היא הייתה חברה שלך בכיתה ד' והיא הייתה עשר.

אני מיישן בשר. ביישון בשר יש כלל:
יותר מדי זמן, הוא נרקב.
פחות מדי...קשה כמו אבן. זאת אומנות
סבא שלי היה קצב, ואבא שלי היה קצב, הכישרון הזה ממנו.
תדע לך, שכל ההשכלה שאתם לומדים בבית הספר ובאוניברסיטה לא תחזיק רגע אחד כמו הסודות האלה שעוברים מאב לבן במשפחה.

אתי, מה זה?
כמה פעמים ביקשתי ממך לזרוק את המזלג הזה?
אני לא ביקשתי בצד. ביקשתי לזרוק.
אני צריך באמצע האוכל, באמצע הקידוש, לקבל תנועה מזרחית מגונה בפרצוף מהמזלג הזה?
אבל לא תיקנת אותו, לא!
את יודעת שאימא שלי, בשביל ללכת להביא לאבא את הטבק הייתה הולכת 25 ק"מ ברגל?
25ק"מ! ברגל!
איפה אני ואיפה הוא...

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

משחק ■ תיאטרון ■ קולנוע

מבצע: מדינה איסקוב שנה א'
מאת: אורפידס
שם המחזה: מדיאה
שם הדמות: מדיאה

הו זאוס,בתו דיקה,זהר אליוס,
עתה אזכה בניצחון נאה על אויבי
יצאתי לדרכי נשים טובות.
נתן כעת כבר לקוות שיענשו.
הרי האיש הזה דווקא
בנקודת תורפה של תכניתי
הופיע כנמל,אקשור אליו אם כן את חבל הספינה
כשאלך לעיר ולמצודה של פלס.
עתה, אפוא, אומר לכן מה תכניתי,
והדברים לא יאמרו לשעשוע.
אשלח אחד מעבדי ליסון
ואבקש לראות אותו שנית.
כשיבוא,אפנה אליו במתיקות,
אומר שהשתכנעתי,ורצויים לי נשואיו
עם בת המלך תוך בגידה בי
המעשה הוא גם יעיל וגם בנון.
אך אתחנן שאת בני ישאירו,
אינני מתכוונת להפיק אותם
בעיר אויבת לתעלולי שונאי,
זו תחבורה כדי לקטול את בת המלך.
משום שבידיהם אשלח תשורות
אל הכלה, כאילו כדי שלא יגלו,
שלמה דקיקה וכתב מזהב,
אם תעדה אותם על בשרה
תמות הנערה וכל מי שיגע בה,
זה טיב הרעל בו אמרח את התשורות.
אך פה אסטה מן העניין.אני בוכה
שאני חושבת על מעשה
שאצטרך אז לעשות: אני ארצח את
בני, אין איש אשר יציל אותם.
וכשאכחיד את כל ביתו של יסון,
נרדפת על קטילת בני האהובים
ועל הרצח הטמא אצא מכאן,
כי לא אסבול יקירותי, שום השפלה.
שכך יהיה ,בכלל מה הטעם בחיי?
אין לי מולדת בית או מקלט.
שגיתי אז כשעזבתי את בית אבי, מוקסמת ממילים של יווני
שבעזרת האל יתן עוד את הדין.
חיים הוא לא יראה עוד את בניו
אשר ילדתי לו, וגם מכלתו החדשה לא יולד לו בן, כי היא
תמות בייסורים מאותו רעל.

אל יחשבוני לכנוע ורפת ידיים, או
בטלנית, אלה להפך
לאויבי אני אויבת וידידה לידידי,
הרי בדרך זו חיים המהללים.

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

מבצע: אבי יוספוב שנה א'
מאת: סוזן ננוס
שם המחזה: הניצול
שם הדמות: יאצק

עננים של עשן החניקו אותנו. בכל יום הבטנו לשמיים וקיווינו לראות איזה מטוס ידדותי .איפה הייתם?
איפה היו כולם? הגרמנים הביאו את תותחני השדה שלהם והגטו הפך לתופת בוערת.
במיידנק הפרידו בינינו. אפילו לרגע אחד לא הפסקתי לחשוב עליה במשך השנתיים וחצי הבאות. איבדתי את כל השיניים, את שיערי, את בריאותי, אבל לא איבדתי את התקווה. יום אחרי השיחרור יצאתי לחפש אותה.
כשעברתי את המחנות שלהם הייתי בטוח שהגרמנים הצליחו במזימתם. כאשר תסתיים המלחמה ישארו אולי חמישה מאיתנו, אולי עשרה, אבל כנראה שרק חמישה. היחידים מבין אחד עשר מיליון. ואחרי שימצאו אותנו ויאכילו אותנו, ישימו אותנו במוזאון גדול באמצע אירופה. מוזאון ליהודים. שם יתייקו את שאריות העבר ,ויתבוננו בשריד האחרון של גזע נכחד.
יותר מחמישה מאיתנו הצליחו לעבור את הגיהינום הזה ולהשרד. אבל אני עדיין מרגיש כמו מוצג מוזאוני.
שאר העולם עומד לו שם מעבר לזכוכית ואני עומד כאן לבדי, בודד ושונה.
ואיני יכול להבין כיצד קרה הדבר שאני עודני כאן והם כולם אינם. לאן הלכו?
כששבתי לוורשה לא נשאר דבר, אפילו לא שלט ברחוב.
ואינני יכול לחדול מלשאול את השאלה: למה דווקא אני?
לפעמים מאוחר בלילה, אני רואה את הפנים שלהם, אני שומע את צחוקם,
ואני מרגיש מעט ממה שהרגשתי אז .ואני ידע שהכל בסדר. זה מה שהכי חשוב, שאני חי וממשיך את סיפורם, כדי שלעולם לא יהפכו להיות חלק מהמתים חסרי הזהות וחסרי הפנים.
רק אני יכול לספר איך הלכו. זו המשימה שלי לשארית חיי.
אני הוא הניצול.

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

מבצע: נועה שפונגין שנה א'
מאת: אנתוני מינגהלה
שם המחזה: שירת הלוויתן
שם הדמות: פראן

נשבר לי מנשים שאומרות לי שאני מבזבזת את החיים שלי . צאי וקנאי בזרג של בעלך. לא. סליחה. הגיע הזמן להפסיק עם זה, לא? יש משהו שאף אחת מכן לא יכולה להבין.
את מדברת על אהבה, סטלה – פשוט אין לך מושג – מפני שזו לא אהבה, את צודקת, זו לא אהבה בין גברים ונשים, זה צורך.
אהבה היא בין אמא לילד שלה.
בגלל זה את כל-כך מלאה רעל, בגלל זה גברים מתאמצים כל-כך שהדברים האחרים ייראו מספקים יותר, בגלל שהקסם הוא לא שלהם, זה הקסם שלי. ומה שכל-כך עצוב, זה שהנשים מוותרות על מה שיש להן כי הן חושבות שגברים מסתירים איזה נס מאחורי הגב.
אבל אין שום נס... זהו זה, ברור שאין שום נס.
לא התכוונתי לומר שאני שונאת גברים. ככה זה נשמע?
אני מתחילה להשמע עמו עקרת-בית קוטרית. נכנסים למעגל הזה.
תינוקות ואמהות ואמהות ותינוקות וביבי-סיטרים ואת יודעת, מגזינים, ומכונת כלים, כאלו – זו דוגמה מצויינת – אתן יודעות שהייתי היחידה בשכונה בלי מכונת כלים וזה כל-כך הפריע לי שלא יכולתי לישון מרוב שחשבתי על זה.
אבל מה שאני רוצה לומר, זה, במעגל הזה, טוב, אף-אחת לא מדברת באמת על שום דבר אחר זאת אומרת אם מקשיבים לנו אפשר לחשוב שאף אחת לא מדוכאת או מתוסכלת.
זאת אומרת, אני אפילו לא מדברת על העולם המזויין, על משהו מזויין מהחדשות. אני מדברת על החיים הפרטיים שלנו. שום ציוץ. כאלו זו תהיה בגידה איומה אם תודי שנמאס לך.
ואז מישהי באה לכוס קפה איזה בוקר ובאמצע השיחה על מה חדש בטיפת חלב היא אומרת "דרך אגב, אנחנו מתגרשים" ומתחילה לבכות.
זה קרה באמת.

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

מבצע: שגיא שרעבי שנה א'
מאת: ניק סילבר
שם המחזה: האלטרואיסט
שם הדמות: איתן

סידני, זה החיים שלך. אוקיי. תעשי מה שאת רוצה.
תישארי במיטה כל היום. אם ככה את רוצה להעביר את החיים שלך, אין שום דבר שאני יכול לעשות נגד זה. אבל, תאמיני לי ,שזה יעשה לך קצת טוב, זה יעשה לך הרבה מאוד טוב אם תצאי עכשיו מתוך המיטה הזו ,ומתוך הבית הזה.
זה יעשה לך רק טוב אם תתחילי לראות את עצמך כחלק ממשהו קצת יותר גדול, משהו יותר טוב, משהו יותר חשוב מרק את. את, את, את, את. לא הכל בעולם קשור רק בך .
כוח המשיכה של כדור הארץ לא נובע ממך, גם לא חילופי עונות השנה, וגם לא מחזורי הגאות והשפל.
את בנאדם אחד, סידני!
פירור, כתם, מולקולה, פיצקלה על מולקולה שאין לה שום משמעות.
אבל האם אי פעם תרתמי את עצמך למשהו קצת יותר נעלה? לא.
כשביקשתי ממך שתבואי להפגין נגד אלימות משטרתית, את באת?
לא, את עיקמת את האף שלך .לא היה אכפת לך לא מההומלסים לא מחקר הסרטן מהאגודה למען חולי איידס, מהמיעוטים ,נהגי המוניות, לא מדולפינים וניסויים בחיות, מהמימון לחינוך ומרכזי יום לא מקבוצות מקופחות וממאבק הקהילה ההומו-לסבית, מהכושים, מזכויות האישה, מזכויות הספרדים , השבדים, הסינים.
לא מזכויות הנכים והמלחמה בבוסניה ושחרור השבויים ומהאמהות נגד נהגים שתויים.
לא הזיז לך הקיצוץ בדמי אבטלה והקיצוץ בתרבות ובשירותי סעד והקיצוץ בחינוך....
עזרה רפואית, שירותי רפואה ומחטים מזוהמות וחלב ממשלתי לכל תלמיד .וכשגוסטבו היה צריך תרומת מוח-עצם, זה עניין אותך? לא, זה לא. בגלל שזה לא היה קשור אליך .
במקום זה את בוחרת לשכב כאן.
כן, כן, לשכב כאן. לרבוץ. להתפלש במיצים המטונפים הבורגניים שלך.
לשכב כמו גופה, כמו יצור ים שנספה לחוף, כמו סוס-ים. כמו אותו סוס-ים שלא היה אכפת לך מהמאבק למען הצלתו כשצדו אותו באופן לא חוקי כחלק מציד השנהב.
מה דפוק אצלך, סידני? תגידי - מה דפוק אצלך?

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

מבצע: מיכל מור שנה ב'
מאת: מיכל מור
סיפור: על סמך "חיי" מאת צ'כוב
שם הדמות: קארפובנה

אני לא נגדה או משהו, ובטח שלא נגדו. הם מאוד נחמדים, מאוד נחמדים. מסכנים סך הכל, חיים ככה ללא תמיכת האב וללא אם. אוכלים בקושי. איזה אב נוראי, עם כל הכסף שלו, הוא לא דואג לילדים רק כי הם לא הלכו בדרכו.
מיסאיל נראה כמו שד עם כתמי צבע, והיא כמו ילד בהריון, כל כך מוזנחת ורזה, חולה וחיוורת.
שוב, זה לא שאני נגדם, אבל היא... אתה יכול להבין, לא?
הולכת עם הבטן שלה, כבר בולטת, ואין שום גבר בתמונה. מיום ליום זה רק נהייה יותר בולט. זה לא....
מקובל, וזה לא שאני נגדה, זאת אומרת, זה לא משהו אישי, כלומר, זה פשוט לא מתאים שהיא תגור ככה תחת קורת הגג שלי.
צריך לעשות משהו.
מישהו צריך לעשות משהו ,פרוקופי, אתה מבין אותי, נכון?
תמיד אתה מבין אותי.
אחרי הכל , אתה כבר בן שלושים ועוד גר איתי.
אתה יודע שאני תמיד אתמוך בך , מתוק שלי.
אז תדבר איתם, נו , ותגיד לה שזה לא אישי, באמת, תגיד שאם יכולתי הייתי משאירה אותם פה, כמובן שהייתי, אבל זה פשוט לא...מקובל.

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590